

Ὁ κ. Τσεκούρας ἀρχίζει τὴ θεατρικὴ του σταδιοδρομία μ' ἓνα βῆμα γερὸ. Ὅσο κι' ἂν ἔχει ἀδυναμίες τὸ πρῶτο του αὐτὸ ἔργο, μαρτυρεῖ σίγουρο ταλέντο.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ νέος θεατρικὸς συγγραφέας ἔχει κατὰ νὰ πεῖ. Ἡ βάση τοῦ ἔργου του εἶναι ἐπιστημονικὴ, παρμένη ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχολογικὴ παρατήρηση. Θὰ μπορούσε νὰ γελαστῆ κανένας ἂν δὲν ἤξερε τὸν κ. Τσεκούρα καὶ νὰ νομίσει πὸς τὸ «Ἄνθρωπος εἶμαι κι' ἐγὼ» εἶναι γραμμένο ἀπὸ παιδαγωγό. Ἀπὸ ἄνθρωπο δηλαδὴ πὺ μελέτησε τὴν ἐπίδραση τῆς παιδικῆς ἡλικίας στὴν κατοπινὴ ἐξέλιξη τοῦ ἐνήλικου. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα, καθαρὰ ψυχολογικό, πὺ κάνει τὸ ἔργο ἓνα ζωντανὸ ἐπιχείρημα τῆς παντοδυναμίας τῆς ἀγωγῆς.

Μιὰ γεροντοκόρη, γεμάτη στοργὴ κι' ἀφοσίωση, θυσίασε τὴ ζωὴ της γιὰ ν' ἀναθρέψει τὸν μικρότερο ὄρφανὸ ἀδερφό της. Μὰ θυσίασε συγχρόνως καὶ τὴ δική της ζωὴ, γιατί δὲ σεβάστηκε τὴν παιδικὴ ψυχὴ του, περιορίζοντάς την, ὅλην τὴν ὥρα, μέσα στὰ σύνορα τοῦ ἰδανικοῦ πὺ ἡ ἴδια εἶχε τάξει γι' αὐτόν. Κι' ἡ στρεβλωμένη παιδικὴ ψυχὴ πὺ διαμορφώθηκε ἀναγκαστικὰ κάτω ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς ἀδερφῆς σ' ἓνα ἄβουλο χαρακτήρα, ἤρθε ἡ ὥρα νὰ πάρει τὴν ἐκδίκησὴ της. Εἶναι ἀπαράβατος νόμος ἡ πίεση νὰ γεννᾷ ἀντίδραση. Κι' ὁ ἄβουλος ἀδερφός, θέλοντας ν' ἀπολυτρωθεῖ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς πολυχρόνιας τυραννίας, γίνεται ἔξαλλος. Ἄντιδρᾷ σὰν τρελλός. Κι' ἐδῶ θαρρῶ εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἔργου. Τὸ ἐξέσπασμα ξεπερνᾷ κάθε ὄριο. Κι' ὄχι πὸς εἶναι ἀφύσικο, μὰ χρειάζεται ψυχολογικὴ προετοιμασία γιὰ νὰ τὸ δεχτεῖς. Καὶ δὲ γίνεται ἀρκετὴ. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ πρώτη πράξη ἔχει συνέπεια, ἀρμονία, δραματικὸ παλμὸ κι' ὄση χρειάζεται γιὰ νὰ συγκινήσει ἀληθοφάνεια, στίς δυὸ ἄλλες πράξεις ὁ συγγραφέας ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ κωμωδία γλυστρᾷ στὴν ἀπίθανη φάρσα κι' ἡ πειθὼ τὸν ἐγκαταλείπει. Τὸ ἴδιο ἀπότομη, ἂν καὶ τὴ δέχεται φυσικότερη, εἶναι κι' ἡ ἐπιστροφή στὴν πρώτη κατάσταση τῆς ἀβουλίας.

Θαρρῶ πὸς χρειάζονταν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀνάπτυξη ἢ τουλάχιστο δικαιολογία τοῦ γυναικείου τύπου. Ἡ μονοκόμματη αὐστηρὴ ἀδερφὴ θᾶχε κι' ἐκείνη τὸ ἀτομικὸ δράμα της. Ἴσως ἡ φροῦδικὴ θεωρία νὰ τὴν ἐρμήνευε κάπως. Τὸ μητρικὸ φίλτρο, διοχετευμένο σ' ἀδελφικὴ στοργὴ κι' ἡ καταδυναστευμένη μέσα της χαρὰ τῆς ζωῆς, θὰ τῆς ἔδιναν πιδὸ ἀνθρώπινο τόνο.

Μὰ τὸ ἔργο, στὴν ὅλη οἰκονομία του, εἶχε προτερήματα ἀναμφισβήτητα. Ὁ κυριότερος χαρακτήρας εἶναι δοσμένος μ' ἐνάργεια κι' ἡ γεροντοκόρη, μῶλο πὺ μένει σκίτσο, ἔχει σωστὴ γραμμὴ. Ὁ διάλογος

εἶναι εὐχάριστος κι' οἱ περισσότερες σκηνὲς εἶναι σημανεσ θεατρικά. Ὁ νέος συγγραφέας θᾶχει ἐξέλιξη κι' ὁ θίαςος Κοτοπούλη ἔκαμε ἄριστα νὰ τὸν ἐμφανίσει.

Ἡ σκηνοθεσία καὶ τὸ παίξιμο ἦσαν πολὺ φροντισμένα. Μόνον ἡ σκηνὴ πὺ ὁ ἥρωας κλέβει τὸ ταμεῖο κι' ἀκούει τὰ φανταστικὰ γέλοια πὺ τὸν τρελαίνουν, θᾶπρεπε νὰ δοθεῖ μὲ περισσότερη σκηνοθετικὴ ὑποβλητικότητα.

Ἡ κ. Κοτοπούλη ἔδωκε μὲ τὴ μεγάλη της τέχνη τὸ ρόλο τῆς γεροντοκόρης κι' ὁ κ. Λογοθετίδης κρατήθηκε στὸ μέτρο πὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ μὴ σκοτίσει ἡ κωμικὴ ἀποψη τὸ δραματικὸ στοιχεῖο.

Περίφημη στὸν τυποποιημένο ρόλο τῆς ἀραβωνιαστικιάς ἡ κ. Χαλκούση κι' ἐκφραστικὸς ὅπως πάντα ὁ κ. Κώστας Μουσούρης. Μὰ κι' οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ—ἂν ἐξαιρέσουμε τοὺς δημοσιογράφους στὴν τελευταία πράξη—κράτησαν καλὰ τοὺς μικροὺς ρόλους των.